

Kerstin **RYDERSTEDT**
Åke **BJURHAMN**

Skuggor från det förflutna

Kerstin **RYDERSTEDT**
Åke **BJURHAMN**

Skuggor från det förflutna

Åke Bjurhamn

Kerstin Ryderstedt

Skuggor från det förflutna

SAGA Egmont

Skuggor från det förflutna

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2011, 2020 Kerstin Ryderstedt, Åke Bjurhamn och SAGA
Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726555325

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Prolog

Vidaholm är en liten fiktiv stad i Sverige. Tiden har inte gått lika fort där som i de större städerna. Staden som byggdes som ett idylliskt, folkhemsbygge är egendomligt nog fortfarande i stort sett intakt. Det är det för övrigt i flera städer i Sverige. Dit räknar man några genuina relativt oförstörda träkåkstäder som Eksjö, Nora och Söderköping. Till dem kan också Vidaholm införlivas. Där finns inget tungfotat Domusvaruhus i betong. Inte heller stora ödsliga parkeringsplatser icentrum. Det är Vidaholmsborna glada över. De är också glada åt sitt Stadshotell och den villabebyggelse som nära nog äter sig ända in i stadskärnan.

Ett kommunhus och en polisstation från 50-talets mitt är ingen stolthet men en viktig del av staden. Kulturellt finns ett bra bibliotek, med en liten hörsal som kallas Albertsalen efter tonsättaren Albert Rubensson, som var körledare och organist i Vidaholms kyrka i mitten av 1800-talet. I Albertsalen huserar numera Vidaholms egen symfonietta, som är en amatörorkester, med verk av Mozart, Haydn och Schubert som specialitet. Detta faktum kritiseras av stadens jazzklubb som gärna velat göra konserter där. De blir ständigt tillbakavisade, med motiveringen att symfoniorkestern behöver lokalerna för sina repetitioner.

Jazzen har därför en egen scen i Jazzklubben Condons lokaler som ligger centralt på Gröngatan. I den föreningen verkar Vidaholms kriminalkommissarie Otto Wester. Han var tidigare ordförande men har överlåtit klubban till en

ung man som heter Jan Ström. Klubben driver också en liten cateringfirma, som är grundbulten i ekonomin.

Inom cateringen är kommunalrådet Svea Jiggander den sammanhållande länken. Hon ser också till att så många som möjligt hjälper till när man får värdefulla uppdrag i samband med högtidsdagar och jordfästningar.

På torget, där man driver handel på onsdagar och lördagar finns en skulptur av Bror Marklund. Den var från början inte så populär bland innevånarna men har vunnit deras gillande. Desto populärare är Systembolaget som ligger vid torget.

Det är lördag och torghandel. Kriminalkommissarie Otto Wester hade bestämt sig för att inhandla några flaskor Carlsberg, samtidigt som han ska köpa grönsaker och frukostägg till helgen. När han skulle stiga in på Systembolaget kom en ung man fram till honom och sa:

– Ska du inte köpa Proletären?

Otto trodde inte på det kommunistiska lyckoriket så han tackade vänligt nej.

– Ser du inte vilket helvete vi har nu med den borgerliga regeringen? Inte vill du väl att högern ska förtrycka oss arbetare? Otto insåg att det var lönlöst att argumentera med tidningsförsäljaren och plockade fram en femtiolapp. Han fick en tidning och väntade på att få pengar tillbaka.

– Inte ska du vara gniden mot dina klassbröder. Vi tar trettio kronor till kampfonden också!

Nu kände Otto att han höll på att härskna till. Han bet ihop tänderna och bestämde sig för att köpa en flaska Bokma genever också, trots att han redan hade en öppnad i skafferiet.

När Otto kom hem skruvade han av korken på den nya flaskan och slog upp ett glas i köket. Han gick in i

vardagsrummet där han hade sin musikanläggning, satte sig i sin fåtölj och drack upp genevern. Efter fler glas tänkte han. Det var jävligt länge sedan jag hade sex.

Kapitel 1

Stora mörka åskmoln täckte över den sista blå fliken av himlen. Det blev höstmörkt fastän det var den första juni. Journalisten Carina Karlsson tittade ut genom fönstret. Utanför såg hon bara en syrenhäck och en bit av vägen som ledde till Vidaholms slott. Det dystra vädret gjorde henne inte så mycket. Det harmonierade bra med hur hon kände sig. Dyster och trist.

Carina var journalist på Vidaholmsposten. Hon hade ett långt flammande rött hår. Hennes humör var lika eldigt som det röda håret. Carina var moget vacker. Män som såg henne brukade få ett lite drömmande uttryck i sina ögon. Då hade de inte träffat henne och råkat ut för hennes irritation. Den kunde vara blixtrande. I maj hade hon brutit upp från ett långt förhållande med Leonard Frisk, en politiker i Vidaholm. Att de gick skilda vägar berodde på att de hade olika syn på sitt framtida förhållande. Han ville inte ha barn eftersom han tyckte sig vara för gammal för det. Han ansåg också att barn skulle påverka hans karriär alltför mycket. Carina däremot ville gärna adoptera ett eller två barn.

Hennes yrke hade bidragit till att Leonard inte velat göra förhållandet offentligt. Carina hade förstått det i början, vartefter tiden gick så ansåg hon att de skulle sluta att smyga med det. Efter ett riktigt praktgräl i sängen hos Leonard hade Carina naken rusat upp, slitit åt sig kläderna, sprungit ut och drämt igen dörren. I trapphuset hade hon sansat sig och klätt på sig medan tårarna strömmade nedför kinderna.

Carina såg sig om i det lilla vitmenade huset hon hyrt över sommaren. Det var ett tvåfamiljshus, den andra halvan beboddes permanent. Hon visste ännu inte av vem. Hennes halva bestod av ett rum och kök på nedre plan, en trappa upp fanns ett sovloft med snedtak. Huset låg i Vidaholms by. Det var en liten ansamling gamla tjänstebostäder, där de anställda på det närbelägna Vidaholms slott bott förr i tiden. Den lilla byn var som klippt ur en gammal svensk långfilm, med en grusig byväg i mitten. På båda sidorna av vägen låg hus med små trädgårdar. En idyll. Förr hade det bott flera familjer där, med åren hade det krympt till tre familjer som var åretruntboende. Resten av husen hyrdes ut till sommargäster eller stod tomma helt enkelt. I den lilla byn fanns ett nedlagt mejeri, ett pumphus, en slaktbod och en stor ny ladugård. Nåja inte ny precis, det var faktiskt femton år sedan den gamla brunnit ner. Förutom de pittoreska byggnaderna var naturen i Vidaholms by vacker med en sjö och stora skogsområden.

Carina sjönk ner i en stol varifrån hon hade utsikt över den lilla bygatan. Åt ena hållet såg hon det vackra vita Vidaholms slott som låg i änden av en lång allé. Sex veckor semester tänkte hon med ett leende på läpparna. Inte en rad ska jag skriva innan den fjortonde juli. Hennes tidigare semestrar på tidningen hade varit alltför korta eftersom hon alltid fallit till föga när Ruben Stall, hennes chef, bett henne om hjälp. Hon reste på sig. Gick fram till en tavla med ett foto på Gustav den femte. Hon rättade till den eftersom den hängde snett.

- Gubbjävel, dig ska jag nog se till att tappa i golvet så glaset går sönder, då kan jag kasta ut dig med gott samvete, sa hon elakt.

Carina hade nyligen skaffat sig en kattunge. Sessan, grafitgrå med vita framtassar. Katten som legat och sovit medan hon packat upp vaknade. Sträckte lojt på sig. Den fick syn på en av sina leksaker, hukade sig med viftande svans innan den gjorde ett utfall mot sin arma tygråtta. Katten fick sedan syn på en tom kartong som stod vid ytterdörren. Den blev genast föremål för en smygande upptäcktsfärd. Carina gick fram till Sessan, la sig på knä på golvet för att busa en stund med den piggögda krabaten. Plötsligt blev katten alldeles stel, krökte rygg, stirrade stint upp mot sovloftet. Carina tittade också lyssnande. En tilltagande vind fick det att tjuta lite runt husknuten.

- Du är allt en virrpanna. Inte finns det något uppe på loftet. Jag har faktiskt varit där uppe alldeles nyss, då låg du och sussade. Det är bara blåsten som kittlar våra nerver lite. Matte ska bära ut den där kartongen och hämta in matkassarna så du kan få dig ett skrovmål, innan ovädet brakar lös. Sedan är det sängdags i alla fall för mig.

Hon lyfte upp katten, satte ner den i en låda med kattsand, väl medveten om att den gärna kissade när den nyss vaknat. Katten hade redan blivit duktig på att gå på lådan. Carina hade tänkt smita ut med kartongen medan Sessan satt på kattoaletten.

Carina stelnade till. Hon lyssnade upp emot sovloftet. Hon undrade vad det var som fått henne att reagera. Katten skrapade samtidigt ljudligt och länge i lådan. När den äntligen var färdig fortsatte Carinasitt lyssnande. Nu hörde hon med säkerhet att det kom ett egendomligt ljud uppifrån loftet. Hon kunde inte höra vad det var. Möjligtvis lät det som en viskning. Skärp dig sa hon till sig själv. Inte fan står det någon och viskar uppe på ditt sovloft klockan nio en måndagskväll. Hon förstod att hon måste gå upp för att övertyga sig själv. Av någon anledning tog hon katten i

famnen. Carina tände lampan uppe på loftet. Den gav ifrån sig ett svagt sken. Plötsligt hörde hon ett prasslande som fyllde hela loftet. Hon släppte nerkatten på golvet ifall det skulle vara en mus som letat sig in på loftet. Ljudet försvann. Åter hördes endast vinden. Carina stod som förstenad i några sekunder innan hon tog katten och sprang nedför trapporna. När hon kom in i vardagsrummet sansade hon sig och undrade vad det var hon hade hört. Av kattens reaktion att döma så var det i alla fall ingen mus eller råtta. Hon tog fram en flaska Grants whisky, fyllde ett litet glas med den gulbruna panikdödaren som hon drack upp i ett svep. Hon började fundera på vad som hade hänt. Efter några fler glas kom hon fram till att det antagligen bara varit ett hjärnspöke. Träden utanför hennes fönster hade nog skrapat mot väggen fastän hon inte kunnat lokalisera varifrån ljudet kommit. Det ruggiga vädret inbjöd till kusliga fantasier. Carina tog kartongen och krånglade sig ut. Gjorde vickning med rumpan för att stänga dörren. Hon kastade in kartongen i en täckt släpkärra som hon hade lånat. Från bagageutrymmet hämtade hon det sista av packningen och några matkassar. Hon använde armbågen till att trycka ner handtaget på ytterdörren. Hon höll ena foten beredd ifall katten skulle få för sig att fladdra ut. Just som dörren gled upp kom en åskskräll som fick marken att vibrera. Carina blev så överrumplad att hon glömde att sätta upp foten för att mota katten. Sessan pilade fräsande iväg nedför bygatan skrämmd av åskan.

- Fan också!

Carina släppte allt hon hade i händerna och for iväg efter katten. Det sista hon såg av den var när den försvann in under en yvig forsythiabuske.

- Sessan, kom till matte så ska du få lite mat, lockade hon gång på gång.

Katten var borta. På bygatan mötte hon en man. Hon frågade om han sett katten. Mannen såg hemsk ut. Han tuggade tuggtobak som färgat hans mungipor snusligt bruna. Han var klädd i lindrigt rena blåkläder. Blängande på henne med irrande vattniga ögon sa han.

- Kattjävlar skiter i min trädgård. Det är ingen förlust om de kommer bort.

Mannen stank av gammal fylla. Carina insåg att han inte skulle vara till någon hjälp och skyndade vidare. Mannen, som Carina senare fick veta, hette Evert Gran, spottade och stirrade långt efter henne. Hon tittade upp mot himlen. Åskan stod nu precis över byn, blixterna fräste tätt följda av otroliga mullranden. Regndroppar stora som tumnaglar började falla. Hon tittade bort mot det spöklikt ruvande vitkalkade slottet, där det låg inbäddat i regndiset.

- Snälla kisse, kom till matte.

Himlens alla dammluckor var nu öppnade. Regnet öst ner. Carina funderade på att vända tillbaka till huset. Nu var hon redan genomblöt så det spelade ingen roll. Hon såg sig omkring. Tänkte att katten säkert hade försvunnit in under ett hus eller någon veranda. I ögonvrån såg hon ett svagt fladdrande ljus på övre våningen i det gamla mejeriet, som hon hört skulle stå tomt. Kisande med ögonen genom regnet mot övervåningen tyckte hon att fönstren liknade två svarta stirrande ögon. Ett gnällande gångjärn från mejeriet fångade hennes uppmärksamhet. Ytterdörren stod på glänt. Till sin glädje fick hon se Sessan smyga in där. Hon smet in efter katten. Hon stängde dörren efter sig.

- Nu din lilla busa är du fast.

Det var nästan kolsvart inne i huset. Det luktar som i en krypta tänkte hon. Carina rös av obehag. Utmed ena väggen ledde en trätrappa upp till nästa våning. Hon hade hört, att det tidigare varit kontor för, Johan Björeden, förre

ägaren av Vidaholms slott. Tack vare de vita framtassarna, så upptäckte Carina flyktingen som nu var på väg upp för trappan. Hon skulle just följa efter när hon hörde smygande steg ovanför sig. Först blev Carina stel av rädsla. Hon tänkte lägga sig på defensiven, men kände ett stort ansvar för sin kattunge. Hon ropade upp mot den person hon tyckt sig höra.

- Hallå! Kan du fånga katten åt mig?

Inget svar. Stegen hördes allt svagare till Carinas irritation. Med bestämda steg klättrade hon upp för trappan. Vips så hade hon greppat Sessan.

- Abbans din lilla rackare, nu fick jag allt tag i dig. Du ska inte vara ute på äventyr så här dags. Definitivt inte i ett sånt här jävla oväder. Nu är både du och matte plaskvåta.

Carina höll hårt i kattungen. När hon kom till ytterdörren såg hon att den stod lätt på glänt. Vem i fasiken var det som smitit in där och inte brytt sig om att hjälpa till att fånga Sessan? Kanske någon smitit ut? Hon stod utanför och skulle just stänga dörren när hon såg en svag ljusstråle som glimrade till uppe på övervåningen. Det väckte en ny känsla av obehag och nyfikenhet. Carina höll på att förlora modet. Det fanns tydligen lite grävande journalist kvar i henne för hon tog Sessan i ett bastant grepp och började gå mot trappan. Så mindes hon det obehagliga ljudet från sitt sovloft. Alla ambitioner om grävande journalistik blåste bort. Hon rusade ut ur huset med Sessan i famnen. I ett huj var hon ute i ösregnet. Katten bet och klöste henne medan hon sprang som en besatt längs bygatan bort till säkerheten i det lilla sommarhuset. Väl inne, med låst dörr, släppte Carina Sessan. Armarna var sönderklösta. - Stackars lilla vän, det där var inte nyttigt för dig lilla kisse. Det var inte nyttigt för mina nerver heller, tänkte Carina fortfarande uppskakad över de konstigheter hon råkat ut

för. Det ser ut att kunna bli tråkigheter. Inte den lugna återhämtningen jag trodde på.

- Och vad fan glör du på, sa hon vänd mot Gustav den femte som åter hängde snett.

Hennes tankar gick till Leonard som var den största anledningen till att hon befann sig på landet. Hon satte sig ner vid köksbordet. Förbannade allt och alla medan hon grät en liten skvätt.

Kapitel 2

Åskvädret fortsatte. En blixtnedslåg slog ut all el på Vidaholms slott. Vera Ek skyndade sig att tända några ljus i väntan på att elfelet skulle bli åtgärdat. Vera disponerade två rum på övre våningen på Vidaholms slott. Hon var svägerska till Albert von Syding, baronen på slottet. Veras syster Charlotte hade varit gift med von Syding. Charlotte hade avlidit tio år tidigare.

Hon tittade ut på det blixtskådespel mot den gråsvarta himlen som det kraftiga åskvädret bjöd på. Vackert men farligt, tänkte hon. Hon tog fram sin kamera, öppnade fönstret och fotograferade naturens krafter. Vera var utbildad konstnär som under de senaste åren ägnat sig allt mer åt fotografering. Hon tog med sig en ficklampa och gick bort till dörren. Med lätta steg sprang hon nerför trappan. Där nere stötte hon ihop med slottets kombinerade fastighetsskötare, allt i allo och betjänt, Jöns Adolfsson.

- Det är en säkring som har gått. Jag är just på väg att fixa det, sa han forcerat med oväntat ljus röst.

- Jag undrade just varför det dröjde, sa Vera kort.

- Ni har duschat ser jag, sa Jöns log lite försmädligt när han såg att hon var våt i håret.

-Vi som är civiliserade har för vana att göra det mer än en gång om året.

Hon rynkade på näsan som om han luktade illa. Därpå vände hon sig och trippade uppför trapporna. Jöns blängde ilsket efter henne, innan han gick ner i källaren för att byta säkring.

En stor del av källaren hade förr varit fängelsehålor. Numera fanns det bara några celler bevarade som ren kuriositet som en påminnelse om den tiden. Det hände ibland att ägarna visade sina gäster de hemska små rummen, som hade jordgolv. Väggarna bestod av tjocka murade väggar. Det fanns järnringar där fångarna slagits i bojor. Jöns ville inte erkänna det, men han tyckte inte om att vara i källaren, inte ens när lyset fungerade. Nu var han nästan skräckslagen. Han hade vid olika tillfällen hört konstiga ljud som lät direkt spöklika. Hans fru Majlis tyckte bara att han var larvig, så han pratade aldrig om det numera. Jöns lyste omkring sig med en ficklampa, innan han fäste blicken på proppskåpet. Han rynkade ögonbrynen. Huvudsäkringen var borta. Vem i helvete hade tagit bort den? Han stod alldeles tyst. Lyssnade. Det var alldeles tyst i källarens fuktiga mörker. Jo vänta, där hördes ett ljud. Han kunde inte lokalisera det. Han släckte ficklampan och höll andan för att inte avslöja att han fanns där. Det lät som någon gnolade. Plötsligt blev han bländad av ett starkt sken. Jöns lyfte sin ficklampa för att slå till.

– Jöns, vad tusan står du här nere i mörkret för? Jag letade efter dig. Jag har en ny huvudsäkring här, sa Marcus von Syding, son till den gamle baronen.

Marcus bodde på slottet tillsammans med sin hustru Cecilia.

– Jag, jag, jag.

Jöns stammade efter den enorma rädslan han upplevt.

Till sin stora skam så hade han pinkat i byxorna. Han hoppades att det inte skulle synas.

Marcus vände sig mot proppskåpet och skruvade dit huvudsäkringen. Elen kom tillbaka till Jöns lättnad.

– Så där du Jöns. Jag är inte helt tappad bakom en vagn bara för att jag är baron.

Marcus klappade jovialiskt Jöns på axeln.

- Jag tror att vi passar på att bära upp lite vin.

- Självfallet baronen.

De gick bort till vinkällaren. Där inne mådde vinet bra. Den kalla fuktigheten var som gjord för vinlagring. Marcus tog två flaskor Auxey-Duresses 1978 samt två Marge 2004. Han polerade av flaskorna. Höll dem mot ljuset, innan han gav dem till Jöns.

- Jag vet att du och Majlis inte dricker. Jag anklagar inte er för något, jag måste i alla fall fråga dig det här.

Jöns tittade väntande på honom.

- Jag har sett att det försvinner vin härifrån. Flera flaskor faktiskt. Har du sett någon gå ner här?

- Nej det har jag inte. Jag har inte sett några tomflaskor heller för den delen.

Marcus nickade och frågade inte mer.

Det är nog den där satmaran till målarkludd, sådana brukar hålla i sig litervis tänkte Jöns, syftande på Vera Ek.

Baronen gick fram till källardörren som ledde till slottets baksida. Tog i handtaget. Dörren var låst.

- Den där gamla gistna dörren har inte använts under alla de år jag arbetat här. Det är väl tveksamt om det finns någon nyckel till den över huvudet taget.

- Jag vill ändå att du sätter en regel med ett rejält hänglås här på insidan när du har tid.

Så la han märke till Jöns våta byxor och tänkte att han nog hade varit ute i ösregnet.

- Jag ska ordna ett lås till källardörren.

De släckte lyset innan de lämnade källaren. Strax därpå öppnades den gamla källardörren försiktigt. Det var mannen som Carina tidigare mött, som tyst smög in för att förse sig av vinkällarens läckerheter. Med en ficklampa lyste han på etiketterna. Det enda han letade efter var vin med hög alkoholhalt, några andra viner intresserade

honom inte. Plötsligt tyckte han sig höra ett svagt ljud från en av vinhyllorna.

- Äckliga råttor!

Han stampade med foten för att skrämma dem. Han lyssnade. Ljudet var borta. Evert skyndade sig att lägga ner ytterligare några flaskor i den ryggsäck han haft med sig innan han smög iväg mot Vidaholms by väl dold av regnet och den lummiga grönskan.

Kapitel 3

Slottets ägare och ålderman Albert von Syding kom långsamt, inte helt utan möda gående nedför trappan som var förbindelsen mellan de två våningarna i slottet. Han och svägerskan Vera hade en varsin del av övre våningen. Albert kände att trapporna började bli för mycket för hans gamla kropp. Nu var det snart dags för honom att flytta till nedre våningen.

Det förhöll sig så att Vera, under tiden som Alberts hustru Charlotte levde, hade haft två rum till sitt förfogande. Så var det fortfarande tio år efter hustruns död. Slottet hade enligt testamentet gått till äldsta dottern Charlotte efter deras fars död. Albert hade omedelbart köpt in sig till hälften med en summa som då föreföll rimlig. Han hade ansett det vara den bästa vägen att lösa framtida, eventuella arvstvister. Han och Charlotte hade varsin son i tidigare äktenskap. De hade skrivit testamentet så att sönerna antingen får köpa ut den andre eller skapa ett gemensamt ägande av Vidaholms slott.

När Albert kom ner gick han in i slottets stora sal. Den användes mest vid fester. Han tog fram två hyreskontrakt som han la på bordet.

- Vi måste skriva kontrakt med de nya sommargästerna. Han vinkade till sig sonen Marcus och dennes hustru.

- Vad är det för ena kurrar de där nya?

- Det är nog inga kurrar, skrattade Marcus. Hon som bor i samma hus som Evert Gran heter Carina Karlsson och är journalist på Vidaholmsposten. Det vet nog pappa vem det är. Den andre som bor nere i Blåsebo är konstnär, precis

som Vera. Han heter Göran Liljegren. Han är ganska känd i Vidaholm. Han bodde här förra året också.

- Bra! Då fyller du Marcus i kontrakten, sedan bjuder vi hit dem på supé på lördag.

- På lördag är det Nationaldagen, invände Cecilia.

Då passar det väl alldeles utmärkt att ha en liten fest. Cecilia lilla, du kan väl skriva ett trevligt inbjudningskort med svenska flaggan. Du kan be Majlis gå ner med korten när de är klara.

Därpå gick Albert bort till en stor läderfåtölj. Han sjönk ner i den med ett stön.

- Vill svärfar att vi ska be fru Adolfsson om lite gott kaffe? frågade Cecilia.

Hon inväntade inte svaret utan gick ut till köket och beställde kaffet.

- Beträffande lördagen? Tycker svärfar att vi ska bjuda med Vera?

- Det är väl lika bra att hon får hälsa på de nya hyresgästerna och inte behöver undra vilka det är, när hon möter dem i byn? - Jag bjuder doktorn också som vi brukar.

- Naturligtvis, du är så klok lilla Cecilia, hördes det från fåtöljen samtidigt med ett välbekant knips från hans bourgognerosa cigarrsnoppare.

I detsamma kom Majlis Adolfsson in med en kaffebricka.

Hon var vit i ansiktet. Hon tittade på Albert när hon sa:

- Jag såg att det lyste uppe i gamla kontoret i mejeriet i går kväll när det regnade som mest.

- Vad är det hon säger? Det är väl ingen som har där att göra? Det vet väl alla att kontoret ska vara låst. Så har det varit i över tjugo år nu. Är Majlis säker på att hon inte tog fel?

Majlis såg helt förstörd ut.

- Jag har sett att det lyst där flera nätter i rad. Någon har gått fram och tillbaka däruppe. Jag tror att det var

ficklampssken jag såg. Någon verkar leta efter något.

- Är det du Marcus som går där och spökar, frågade Albert och puffade ut en tjock rökring från sin Hofnar.

Marcus skakade på huvudet och förklarade att han inte varit där sedan det bommade igen.

- Vad skulle jag där och göra? Det finns väl inget att rota i där. Gamla papper från Charlottes och Veras pappas tid kan väl knappast intressera mig. Jag har papper så det räcker ändå, sa Marcus ochgjorde en svepande gest bort mot sitt kontor.

- Det där gamla kontoret på mejeriet borde städas ur en gång för alla. Det är dags att äntligen lägga på locket över allt gammalt prat om vad som förekommit där, sade Marcus.

- Här ska inget lock läggas på. Vår far skrev i sitt testamente att hans kontor skulle bommas igen efter hans död och få vara i fred! Testamenten ska uppfyllas.

Nu var det Vera Ek som likt en gubbe i lådan ploppat upp i rummet. Ingen av de församlade tycktes emellertid uppskatta närvaron. Majlis gick ut i köket efter en kopp åt Vera. Det hade slutat åska.

Kapitel 4

Himlen började spricka upp. Koltrasten slog sina drillar.

Det verkade bli en underbar dag.

Vidaholms polishus var byggt på femtiotalet i gult tegel. På ena väggen klättrade ett enormt vildvin. Det gjorde sig bäst på hösten då bladen slog om från mörkgrönt till vinrött. Då kunde till och med ett trist polishus börja skimra och locka till sig Fridolf Person, en amatörfotograf som fortfarande gick runt med en gammal Rolleiflex. Person hade en gång vunnit en fototävling för amatörer. Det var när han av misstag råkat få med en åldrad Gustav den femte på en bild som i huvudsak bestod av Vidaholms enda kvarvarande bekvämlighetsinrättning. Fotot på pisskuren var kanske inte det mest lysande i Persons amatörkarriär, i kombination med ett par långa byxben och en kunglig skult blev det en riktig femetta i tidningen Folket i Bilds augustinumner 1948.

Inne i polishuset satt kriminalkommissarie Otto Wester bläddrande i mappen med olösta brott. Några av dem var väldigt gamla. Inget nytt hade dykt upp som föranledde att han kunde ta upp dem igen. Det retade honom. Han ville inte gärna lämna ett fall ouppklarat.

Telefonen ringde. Det var hans bästa vän Leonard Frisk, som berättade att hans fästmö Carina brutit deras förhållande, så han var lite deppig.

– Det var tråkigt, kanske kan du piggas upp med ett besök på Condon.

Condon var en liten jazzklubb där de båda var medlemmar och satt i styrelsen. Den var inrymd i ett källarvalv i ett gammalt sekelskifteshus på Gröngatan 14.

- Jo det skulle nog göra susen. Vilken dag har du tid?
- Varför inte ikväll.

De bestämde att de skulle träffas klockan åtta nere på klubben.

Det knackade lätt på dörrposten.

- Stör jag, frågade Esting.
- Givetvis. Kom in ändå, muttrade Wester.

Wester kunde ofta verka butter, de som kände honom visste att det mest var en attityd.

- Är det något särskilt?
- Du vet de här lägenhetsinbrotten som har ägt rum den senaste månaden. Jag tror jag vet vem tjuven är.

Wester tittade på honom medan han reste sig.

- Hur har du kommit fram till det? Vi har faktiskt inga spår.

- Jag var runt och pratade lite med folk som bor i direkt närhet av lägenheterna.

- Var inte det redan gjort?
- Jo visserligen, folk kan minnas någon detalj som de glömt att nämna första gången.
- Vidare, sa Wester uppfordrande.

Eesting bläddrade i sitt anteckningsblock.

- Jo, la jag märke till att vid fyra av ställena hade en långhårig kille med stor skinnryggsäck varit synlig. När jag frågade närmare om honom visade det sig att det inte var någon kille utan snarare en man i fyrtioårsåldern. Påminner inte det lite om Jan "Magikern" Johnsson?

- Han sitter inne.
- Det trodde jag med. Han släpptes för tre månader sedan.
- Va ´ fan säger du? Varför har vi inte fått veta det?

- Någon miss i informationsflödet antagligen. Nu vet vi det. Ska jag kolla upp honom?

- Ta med dig Berg också, se till att ni har med er en husrannsakan också.

Wester tog upp sin pipa. Stoppade den med ett belåtet leende. Jaså Magikern trodde att han skulle kunna trolla med Vidaholms poliskår, då sket han i fel byxor.

Esting och Berg kom fram till Magikerns bostad.

- Om du håller koll på baksidan så tar jag framsidan. Du är snabbare än jag så om han lägger på en rem så har du större chans att ta honom.

Esting nickade. Han gick runt till husets baksida, medan Berg gick in och knackade på dörren. Han lossade sin batong för säkerhets skull. Det fanns inget dörröga, så den som var där inne var tvungen att öppna dörren. Det hördes att det var någon inne i lägenheten. Han knackade igen, provade även dörrklockan, den var tyst.

- Lugna dig för fan! Jag måste ta på mig brallorna hördes en grov röst inifrån.

Plötsligt öppnades dörren.

- Nämen hejsan herr Johnson, ursäkta att jag kommer och stör, jag vill gärna att du följer med mig på en åktur. Att åka polisbil är många mäns stora pojkdröm. När vi kommer ner till stationen ska du få prata med självaste farbror kriminalkommissarien. Bara det måste göra att du känner dig lycklig. Jag har för mig att ni två kommer väldigt bra överens. Berg underströk sin ironi med ett vänligt leende.

- Jag har för fan inte gjort något! Du kan inte ta in mig!

- Fram med händerna så ska du få ett fint armband av mig.

Om du inte gör det snabbt så får du fängsel bakom ryggen istället.

Magikern räckte fram sina handleder.

- Om jag inte hade haft så jävla ont i en fot hade jag dragit. Hoppat från balkongen. Blåst dig.

- Jaså du, sa Esting när han kom in i rummet balkongvägen. Jag tror att du har svårt att springa ifrån mig, jag har många polismästerskap i mina ben.

När de kom tillbaka till polishuset stod Wester och väntade på dem i korridoren.

- Nämen, vem är det den skickliga Vidaholmspolisen har hittat. Jag som önskade att du var borttrollad från stan för evigt. Man kan inte få allt här i livet. Jag måste tillstå att just sådana här tillfällen piffar upp tillvaron. Ni får ta hand om honom, jag ska på galej.

Kapitel 5

När Otto kom hem slog han upp en rejäl skvätt av Bokma genever och satte på skivan Miles Ahead. Genevern var den dryck som han kallade livets nektar. Han brukade säga att nu är jag så förfinad i mitt val av alkoholhaltiga drycker att jag endast dricker detta. Vilket inte var helt sant utom när han var hemma. Han bläddrade i en liten folder om jazzklubben, undrande vem som skulle vara dj under kvällen. Det visade sig vara en vän till honom som hette Jan Ström. Då var det bäddat för bra musik, Otto själv skulle vara dj några veckor senare.

När Otto kom ner till klubben satt Leonard redan vid ett bord och pratade med sin kollega Svea Jiggander. Hon var också politiker. Hon var väldigt intresserad av matlagning. Svea skötte om klubbens kök och lagade mat till catering. Allt detta för att klubbens ekonomi skulle gå runt.

Svea och Leonard hälsade på Otto. Hon gick ut i köket och styrde medan de två männen började samtala.

- Det var tråkigt, det här med Carina.
- Jag får skylla mig själv. Allt beror på det här hemlighetsmakeriet som egentligen inte alls var nödvändigt utan snarare en noja från min sida.
- Var är Carina nu då? Hon har inte skrivit något i tidningen på ett par dagar. Jag brukar läsa hennes artiklar.
- Hon har semester. Hon har hyrt ett hus i Vidaholms by.
- Kan inte ert förhållande repareras?
- Nej det tror jag inte. Carina var arg som ett bi. Jag min idiot lät mig dras in i ordduell med henne, vilket fick ett

mycket dåligt slutresultat. Henne drar man inga raka fåror med. Hon kan verkligen argumentera.

De båda männen fortsatte att samtala och lyssna till musik innan de bröt upp vid midnatt. Utanför klubben började de diskutera den gourmetklubb som de båda var medlemmar i.

- Vi får se till att ha en riktig frosserikväll med grabbarna, sa Leonard.

- Ja det tycker jag. Vi måste hitta en dag som passar oss alla. Gärna inom en snar framtid

- Ska vi dela taxi?

- Nej min vän, jag behöver få lite luft så jag traskar allt.

- Som vanligt alltså.

De kramade om varandra i det svaga junimörkret innan var och en gick hem till sig.

Kapitel 6

Carina vaknade av en koltrast som sjöng för full hals. Klockan var bara lite över fem. Det var en underbar morgon. Hennes tankar gick till Leonard. De hade haft trevligt tillsammans trots att han hade haft en väldigt egendomlig inställning till deras förhållande. Nu var det för sent att reparera. Carina ville det inte heller. Nu är det finito. Det kommer säkert något bättre förhållande i min väg. Om inte just nu så med all säkerhet någon gång i framtiden.

Hon funderade först på att vända på sig för att sova vidare, men ändrade sig. Hon gick upp. Satte på kaffebryggaren innan hon gjorde sin morgontoalett. Sessan satt på golvet och tuggade i sig något av okänt ursprung. När Carina var klar med morgonbestyren öppnade hon kylskåpet. Ändrade sig och kokte lite havregrynsgröt och bredde sig en smörgås med rökt korv. När hon diskat undan frukosten tog hon med sig kaffekoppen ut på den lilla verandan som vette ut mot bygatan. Det var svalt i luften, av den helt blå himmelen drog hon slutsatsen att det skulle bli en underbar dag.

Bortsett från intensiva aktiviteter från diverse småfåglar så låg Vidaholms by som en slumrande idyll. Den lilla byn utstrålade ett lugn som skulle visa sig vara bedrägligt. Carina tittade upp mot slottet. Tänk om man kunde få gå på en rundtur där.

Kanske skriva en artikel om det.

- Nu får jag väl lägga av. Jag har inte ens haft en dags semester.

Hon mumlade halvhögt för sig själv. Leende reste hon sig och gick in i huset igen.

- Ska du följa med matte på en promenad i byn. Du var så pigg på en upptäcktsfärd igår. Idag blir det i sele. Du gick så fint i den hemma.

Hon rengjorde kattlådan innan hon gav sig iväg. Sedan öppnade hon locket till den lilla träbrevlådan och hittade ett inbjudningskort.

Inbjudan

Jag önskar er varmt välkommen på en liten supé på Vidaholms slott lördagen den 6 juni klockan 18:00 för en trevlig samvaro och undertecknande av hyresavtalet.

Vänligen
Baron Albert von Syding

Carina blev glatt överraskad eftersom hon just tänkt på slottet. Nu kanske hennes lilla önskan skulle gå i uppfyllelse. Hon och katten gick sakta nerför byvägen bort mot en äng där det var en vacker utsikt över sjön Löckern. Morgondimman rörde sig mjukt av sjöbrisen. Högt uppe i skyn var svalor redan i full färd att jaga flygfän, de var tidiga i år. Några tärnor skriade i sin jakt på småfisk. Mitt på ängen stod en man med ett skissblock. När han såg Carina höjde han handen till en hälsning. - Godmorgon! Så det är flera än jag som är morgontidiga.

Carina strövade fram emot honom.

- Hejsan! En sådan här morgon är det svårt att stanna kvar i sängen. Bor du här?

- Jag hyr ett hus i byn. Andra året i rad.

- Jag hyr också fastän för första gången. Oh, vad det är vackert när dimslöjorna rör sig bort från sjön.

- Det är det jag försöker fånga.

- Är du konstnär?

- Jo då, det får jag väl erkänna.

Hans leende fick honom att se ut som en busig pojke.

- Jag heter Göran Liljegren.

- Jag har hört ditt namn, vet inte om jag har sett något som du har målat. Jag heter Carina Karlsson och jobbar på Vidaholmsposten. Den unga damen vid min sida som just nu tuggar i sig något kryp heter Sessan.

Göran böjde sig ner och klappade katten. Sedan gav han Carina en uppskattande blick.

- Jag har läst mycket av det du skrivit. Att du inte sett något jag målat kanske beror på att jag inte haft någon utställning i Vidaholm på bra länge. I augusti ska det bli ändring på det. Jag ska faktiskt ha den nere på jazzklubben Condon.

- Är du medlem i klubben?

- Ja sedan många år. Känner du till den?

- Ja då. Jag har varit där några gånger, men är inte medlem. Carina slängde en blick på skissblocket.

- Få man tjuvkika?

- Egentligen inte men jag gör ett undantag.

Han räckte över blocket.

Carina bläddrade varsamt och förvånades över hur många detaljer han lyckats fånga med bara en blyertspenna.

- Jag använder skisserna som underlag när jag målar.

Göran hade också antytt lite färg med några färgpennor som han hade i bröstfickan.

- Ursäkta en kanske för dig korkad fråga. Varför fotograferar du inte motivet istället för att rita?